

Πρόωρο τέλος για ένα πρωτόνιο

Συντάχθηκε απο τον/την Παναγιώτης Παζούλης

Τετάρτη, 16 Δεκέμβριος 2009 13:30 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Νοέμβριος 2010 12:47

Το άρθρο που ακολουθεί το διάβασα στη διεύθυνση:

http://thetikodramas.ning.com/profiles/blogs/prhooro-thelos-gia-hena?xg_source=activity

Μου άρεσε πολύ και σκέφτηκα να το αναδημοσιεύσω στην ιστοσελίδα του σχολείου μας.

Από το ΒΗΜΑ της Κυριακής 28 Δεκεμβρίου 2008
ΤΟΥ χ.βαρβογλη

Είμαι ένα από τα 10 στην 78η πρωτόνια (ένας αριθμός με 78 μηδενικά!) που υπάρχουν στο ορατό Σύμπαν. Το μεγάλο ταξίδι μου ξεκίνησε πριν από 13,8 δισεκατομμύρια χρόνια, μόλις ένα ασήμαντο κλάσμα του δευτερολέπτου μετά τη δημιουργία του Σύμπαντος, όταν γεννήθηκα από το φως της Μεγάλης Εκρηξης. Την εποχή εκείνη η θερμοκρασία ήταν 10 στην 33 (ένα δισεκατομμύριο τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων) βαθμοί Κελσίου, αλλά ευτυχώς από τότε έπεσε ραγδαία και τώρα είναι μόλις 270 βαθμοί Κελσίου κάτω από το μηδέν. Για ένα εκατομμύριο χρόνια «έπλεα» στο Σύμπαν μόνο μου, παρ' όλο που συναντούσα στο διάβα μου μυριάδες άλλα πρωτόνια ίδια με μένα, επειδή μια πανίσχυρη ηλεκτρική απωστική δύναμη τα έσπρωχνε μακριά μου κάθε φορά που προσπαθούσα να τα πλησιάσω. Η μοναξιά μου αυτή τελείωσε ξαφνικά, όταν κάποια στιγμή ένιωσα να περνάει από κοντά μου ένα άλλο σωματίδιο, πολύ ελαφρότερο από μένα, ένα ηλεκτρόνιο, για το οποίο ένιωσα ξαφνικά μια ακαταμάχητη έλξη. Από τότε ενώσαμε τις τύχες μας, φτιάχνοντας ένα άτομο υδρογόνου, και για δισεκατομμύρια χρόνια το ηλεκτρόνιο με συνοδεύει στο μακράιωνο ταξίδι μου στο Σύμπαν. Στριφογυρίζει γύρω μου 10 χιλιάδες τρισεκατομμύρια φορές το δευτερόλεπτο και κινείται με ταχύτητα χίλια χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο, τόσο γρήγορα που κι εγώ καλά καλά δεν ξέρω πού βρίσκεται κάθε στιγμή, μόνο το αισθάνομαι σαν ένα συννεφάκι που με περιβάλλει.

Από την εποχή που γίναμε αχώριστοι σύντροφοι, το ηλεκτρόνιο και εγώ, περάσαμε από πολλές περιπέτειες. Στην αρχή συγκεντρωθήκαμε σε ένα τεράστιο σύννεφο μαζί με μυριάδες άλλα άτομα υδρογόνου. Τώρα που εγώ όπως και τα άλλα πρωτόνια είχαμε ένα ηλεκτρόνιο γύρω μας, οι απωστικές δυνάμεις ήταν πολύ πιο ασθενικές και μπορέσαμε να γνωριστούμε καλύτερα. Καθώς πλησιάζαμε όμως νιώσαμε μια ακατανίκητη δύναμη να μας

Πρώρο τέλος για ένα πρωτόνιο

Συντάχθηκε απο τον/την Παναγιώτης Παζούλης

Τετάρτη, 16 Δεκέμβριος 2009 13:30 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Νοέμβριος 2010 12:47

αναγκάζει να γυρίζουμε σε κύκλο, γύρω γύρω από το κέντρο του σύννεφου, ολοένα και πιο γρήγορα. Αναρωτήθηκα φωναχτά τι ήταν αυτό που μας ανάγκαζε να γυρίζουμε διαρκώς γρηγορότερα και μου απάντησαν ότι είναι ο νόμος διατήρησης της στροφορμής. Στη δίνη αυτή συνάντησα ένα μεγάλο άτομο, που το έλεγαν οξυγόνο, και ζητούσε με μεγάλη επιμονή να βρει δύο ηλεκτρόνια. Εγώ και ένα άλλο αδελφάκι, πρωτόνιο και αυτό, αποφασίσαμε να μοιραστούμε μαζί του τα δικά μας ηλεκτρόνια και φτιάξαμε ένα μόριο νερού. Συνεχίζαμε το ταξίδι μας, και τα τρία μαζί, στην τεράστια δίνη, όταν το φως, που μου είχε λείψει από την εποχή της Μεγάλης Εκρηξης, μπήκε ξανά στη ζωή μου. Μακριά από εμάς, στο κέντρο της δίνης, γεννήθηκε ένα καινούργιο αστέρι, που ακούσαμε ότι το έλεγαν Ηλιο. Το φως του όμως ήταν τόσο αμυδρό που δεν μπορούσε να μας ζεστάνει, και έτσι μυριάδες μόρια νερού, μαζί και το δικό μας, παγώσαμε από το κρύο και παίρνοντας λίγη σκόνη που υπήρχε στη γειτονιά μας, φτιάξαμε μια μεγάλη μπάλα και την είπαμε κομήτη. Στη γειτονιά μας υπήρχαν μυριάδες άλλοι κομήτες, και έτσι δεν νιώθαμε μοναξιά.

Εκείνη την εποχή άλλα άτομα του νέφους, βαρύτερα από εμάς, είχαν συγκεντρωθεί και αυτά σε ομάδες, αλλά πιο κοντά στον Ηλιο, και είχαν φτιάξει τεράστιες μπάλες που τις είπαν πλανήτες. Καθώς ο κομήτης μας ακολουθούσε την τροχιά του γύρω από τον Ηλιο, ξαφνικά βρήκε στον δρόμο του έναν από αυτούς τους πλανήτες, τη Γη, και συγκρούστηκε μαζί της. Οι πάγοι του κομήτη μας έλιωσαν και βρεθήκαμε, μαζί με όλα τα άλλα μόρια του νερού, να κολυμπούμε στους ωκεανούς που δημιουργήθηκαν με αυτόν τον τρόπο. Για δισεκατομμύρια χρόνια ακολουθούσαμε τον ίδιο και τον ίδιο κύκλο, από τον ωκεανό ατμός, έπειτα σύννεφο, βροχή, ποτάμι και πάλι στον ωκεανό. Μια μέρα όμως καθώς κυλούσαμε στο ποτάμι, εμείς, μαζί με άλλο ένα τρισεκατομμύριο τρισεκατομμυρίων μόρια νερού, βρεθήκαμε ξαφνικά σε ένα δοχείο συνδεδεμένο με πολλά καλώδια. Πρώτη φορά στη ζωή μου έβλεπα τέτοιο πράγμα και ρώτησα τι είναι. Μου είπαν πως είναι μια συσκευή ηλεκτρόλυσης. Προτού προλάβω να ρωτήσω τι δουλειά κάνει αυτή η συσκευή, από τα ηλεκτρόδια άρχισε να περνάει ρεύμα και ξαφνικά μια ακατανίκητη δύναμη μας χώρισε, εμένα και το άλλο πρωτόνιο, από το οξυγόνο και βρεθήκαμε ενωμένα τα δυο μας σε ένα μόριο υδρογόνου. Την ίδια τύχη είχαν και τα άλλα μόρια νερού και έτσι βρεθήκαμε, μοριακό πια υδρογόνο, σε μια μεγάλη φιάλη. Στη φιάλη αυτή δεν περνούσαμε άσχημα, τρέχαμε πάνω κάτω και συγκρουόμασταν τότε μεταξύ μας και τότε με τα τοιχώματα της φιάλης όπου μας είχαν περιορίσει. Ήταν μια ευχάριστη φάση της ζωής μου, αλλά δυστυχώς δεν κράτησε πολύ.

Ξαφνικά όλα άρχισαν να αλλάζουν με ασύλληπτη ταχύτητα. Ένα ρεύμα μας έβγαλε έξω από τη φιάλη και ένα αόρατο χέρι με χώρισε στην αρχή από το αδελφάκι μου και στη συνέχεια, από το ηλεκτρόνιο που με συντρόφευε σε όλο μου αυτό το ταξίδι στο αχανές Σύμπαν. Μια πρωτόγνωρα ισχυρή δύναμη μου έδωσε μεγάλη ταχύτητα και βρέθηκε να γυρίζω, μαζί με μυριάδες άλλα πρωτόνια, σε μια τεράστια σαμπρέλα. Σε κάθε στροφή παίρναμε όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα, έτσι που αποκτήσαμε ένα φρενιασμένο ρυθμό, διατρέχοντας την περιφέρεια της σαμπρέλας, που είχε μήκος 27 χλμ., 11.000 φορές το δευτερόλεπτο. Κατάλαβα ότι ζούσα τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου και τρέχοντας πια σχεδόν με την ταχύτητα του φωτός, πρόλαβα μόνο να ρωτήσω τα διπλανά πρωτόνια που ακολουθούσαν την ίδια μοίρα με μένα πού βρισκόμασταν. Κάποιο μου απάντησε λαχανιασμένα ότι βρισκόμαστε στο Large Hadron Collider, τον μεγαλύτερο επιταχυντή της Γης, στο CERN, όταν ξαφνικά βρέθηκα αντιμέτωπο με ένα άλλο πρωτόνιο που ερχόταν κατευθείαν επάνω

Πρόωρο τέλος για ένα πρωτόνιο

Συντάχθηκε απο τον/την Παναγιώτης Παζούλης

Τετάρτη, 16 Δεκέμβριος 2009 13:30 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 03 Νοέμβριος 2010 12:47

μου. Η σύγκρουσή μας ήταν αναπόφευκτη, μια ισχυρή λάμψη φώτισε στιγμιαία τον χώρο γύρω μας και αποχαιρέτησα τη ζωή μου μέσα σε μια θάλασσα φωτονίων, στις ίδιες ακριβώς συνθήκες που είχα γεννηθεί πριν από 13,8 δισεκατομμύρια χρόνια.

Ο κ. Χάρης Βάρβογλης είναι καθηγητής του Τμήματος Φυσικής στο ΑΠΘ.